

פְּנִינֵי שְׁמַשׁוֹן

פנינים וריעונות פכתם וכלשותם

ירידת תרח מגדרתו נחשבה לו כמייתה

מדרש רבה (ב"ר לט, ז) על פסוק לך לך, אמר לו הקדוש ברוך הוא לך אני פוטך מכבודך אב ואם ואין אני פוטר אחר מכבוד אב ואם, ולא עוד אלא שאני מקדים מיתתו ליציאתך, בתקלה וימות תרה בחורן ואחר כן ויאמר ה' אל אברם עכ"ל.
וקשה, שהרי לפה האמת הויא הכחשה במציאות,
אללא הואיל דקימא לנו דניחית מודרא קדמאה
ויחיה ביה, קاري ביה מיתה. [- היורד ממפלתו
הקדושת שיחיה שרוי בו, קרא מיתה] כראיתא
בזהר פרשת נושא דף קל"ה ע"ב באדרא ועיי"ש.
אף כאן מתחלה תורה היה לו נאמנות ורוח גדול
מאגנשי דורו, שיחיה מוכר להם צלים, אבל לאחר
שנוצול אבורם מאור כשדים, נחלש فهو ונפל ויוד
מגדלו שלא היו עוד מאמינים לו ולא לצליםיו,
ומעתה שפיר אמר קרא טמייד אחר מעשה של
אבורם בשדים נקרא שמת תורה. (אות א)

הטעם שהצורך אברהם לעשות

שני אהלים

וינווטק משם החרה מקודם לבית אל ויט אהלה ביבת אל מים והשי מקודם ונגן שם מזבח לה ויקרא בבשם ה' (בראשית יט, ח). פרש רשי",י, אהלה כתיב, בטהילה נטע אהל אשתו, ואחר כך נטע את שלו. קשיה, למה עשה שני אהלים, אחד לו ואחד לאשתו, והלא באهل אחד סאי, שהיה לו לישב באهل אשפה.

ויש לומר, שכונת אחים אלו הייתה כדי לקבלם, שאבריהם היה עוזה פנדק ומacaktיל לעוברים ושבים וכך בכמו שאמרו בגמרא (סוטה י, א), ולא היה מהם הרואין להאכילה אלא במקום צנווע, כדי שלא לבביהם, וכדי לדבר על לבם, ובסוף הפסוק מוכיחה על זה, דכתיב (בראשית כא, ל) "יקרא שם בשם ח", שספרשו ון"ל (סוטה טט), שהקראי שם של הקדוש בברוך הוא, בפני העזרה והנוראה.

וגעתה, על פרחך צרייך שני אהלים מיחדים, כדי
לגליגר אף הנשים, שאברהם לא היה יכול להתייחד
עפיהן. (אות י)

הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ז תמוז תש"ג

**רמזים בפסוקים ודברי חזק להאמין
באמונה שלמה בגאלה העתידה**

בפיום הוא פרת ה' את אברם ברית לאמור, לזרעך נתתי את הארץ
זהותה, מנהר מצרים עד הנהר הגדל נהר פרת את הקיני ואת הקני
ואת הקדמוני ואת החתי ואת הפלוי ואת הרפאים ואת האמוני
ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי (טו, יח-כא):

רבינו ה'אור ה'ח'ים זלה"ה מביא דברי חזק וסמכוכין מפסיקי הפרשה, שיש להאמין באומנה שלמה באהלה העתידה, שאו יגדיל אותנו ה' ויעלה אותנו מאר, ומחייבת חביבות מתיקות לשונו, נביא את תחולת לשונו הטהרו: "הנה יש לתמה, איך טה מראות עניינם של המאמינים להאמין בגדרתנו ומעלתנו העתידה לבא, כי מקריא מלא דבר הפטוב, שברית ה' ברית עם אברהם אבינו עליון השלום, לחת לזרען אשר אמות, ועד עתה לא מצינו שנתנו ה' לישראל אלא שבע אמות, ונשאו שלש אמות, ואיך יאמרו העצמות היבשות אבדה תקנות נחלתינו, ושבועת ה' מנגדתם".

רבנו ה'אור החיים', מפיק: שפוך שהבטיחנו ה', שנקבעת את כל עשותה האמות שיבבו בארץ ישואל, ועד עתה כבשנו רק שבע אמות, אותן הוא כי נזכה לאלה העתידה, בה נקבעת את שאר ג' האמות הנותרות. ומוסיף ה'אור החיים' ומבהיר: שgam שבעה האמות שכביר כבשנו אותן, אין זה כבוש משלם, כי יש מלים שעדיין שלוטים בנו, בבחינת המקוון בפסק (איכה ח) 'עבדים משלו בנו'. וזה העניין את ישראל שעבדים ימשלו בהם, זאת מודה בוגר מודה, שהרי אם אנו נקראים עברי/ן, ובכל זאת אין לנו בוגנעים לו יתרה, אלא מתנהגים עמו בעקבות המורד ברבו, ועל כן יבואו עבדים הללו וימשלו בנו. **מוסיפים ה'אור החיים':** כי מאחר וכברת ה' עפינו ברית, שיתן בידינו את כל עשותה האמות הלו, הוא בודאי יקיים בניתן.

ומביה עוד רבנו ה'אור החכימ' זלחה': מציינו شبסדר הפסוקים מזפир קדם את הקניין והקניין והקדמוני, שהם עמוון ומו庵ב ואדרום, ואותם עדין לא בבלשנה, אלא את השבעה שמצוירים מאחר יותר בפסוקים, וזה בא להזרות ולרפה, כי עקר הזמן שיטן ח' את העמים הללו בידינו, יהיה לעתיד לבוא, שיבואו היפה שלשת האמות היללו, ועפם הנוטרים מתוך שבעת האמות האחרות, ואיראו כלם את כחו של ח' שיגאל אוננו ויתן לנו גדלה.

ומסימים ה'אור החיים' זהה: שארבע ה'אמות שכבש אבשלום אבינו עליו השלום, מקרופזים על האמות שנכבר על עתדי, כי בוגד הקני ותקני וחקרמוני, כבש את המלכים בדרכם מלך שלום, ואמרפל מלך שער, ואירוע מלך אלסר. ואלו תדען מלך גויים, הוא בוגד הגויים שגשארו משבעה ה'אמות שלא כבשנו עדין, גם אותם נכבר לעתדי.

